

Spółeczność Gminy Wysokie Mazowieckie jest małą liczebnie społecznością i wobec tego trudno jej, zarówno pod względem finansowym, jak i prawnym wyegzekwować swoje prawa. Z tego też powodu za szczególnie naganne należało uznać to długotrwałe, opieszale, wręcz lekceważące traktowanie kontrahenta (brak odpowiedzi na pisma Gminy), a nadto niedbałe przygotowanie pisma z dnia 15 października 2001 r. (stanowiącego odpowiedź na pismo z dnia 21 września 2001 r.) przez PGNiG S.A., jako profesjonalistę na rynku energetycznym, przy realizacji wniosku Gminy zawartego w piśmie z dnia 21 września 2001 r. Z tych względów Sąd ocenił, że kara wymierzona w tej wysokości w pełni odpowiada stopniu zawinienia PGNiG S.A. oraz spełni swoją funkcję represyjną, jak i prewencyjną.

Należy nadto wskazać, że w odwołaniu powód wnosząc o zmniejszenie wysokości nałożonej kary zarzucił, że w zaskarżonej decyzji pominięto sytuację finansową PGNiG S.A. i podał, że najbliższy rok i kolejne lata mogą przynieść jej głębokie problemy finansowe, ale na potwierdzenie tej okoliczności nie przedłożył żadnego dowodu.

48 WYROK

z dnia 24 maja 2006 r.

w sprawie z odwołania Doroty L. GRAND TAXI s.c. w Szczecinie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Sygn. akt XVII Ama 17/05)

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2006 r. w Warszawie sprawy z powództwa Doroty L. GRAND TAXI przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, przy udziale zainteresowanych: 1. EURO-TAXI Sp. z o.o. w Szczecinie, 2. Zrzeszenie Transportu Prywatnego w Szczecinie, 3. Stowarzyszenie Taksówkarzy MAXI-TAXI w Szczecinie, 4. INTER TAXI PRAWOBRZEŻNE Sp. z o.o. w Szczecinie, 5. Tadeusz R. LUX TAXI Przedsiębiorstwo Transportowe w Szczecinie, 6. AUTO TAXI Sp. z o.o. w Szczecinie, 7. SUPER TAXI Sp. z o.o. w Szczecinie, 8. Stowarzyszenie TAXI GRANADA w Szczecinie, 9. Zdzisław W. GRAND TAXI s.c. w Szczecinie, 10. Bałtyk Taxi Sp. z o.o. w Szczecinie, o ochronę konkurencji, na skutek odwołania powoda od decyzji Nr RGD 29/2004 z dnia 30 listopada 2004 r.:

I. uchyla zaskarżoną decyzję w zakresie pkt II ppkt 11,

II. kosztami sądowymi w zakresie wpisu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Decyzją Nr RGD-29/2004 z dnia 30 listopada 2004 r. pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania antymonopolowego przeciwko: BAŁTYK TAXI Sp. z o.o. w Szczecinie, EURO-TAXI Sp. z o.o. w Szczecinie, Zrzeszeniu Transportu Prywatnego w Szczecinie, Stowarzyszeniu Taksówkarzy MAXI-TAXI w Szczecinie, INTER TAXI PRAWOBRZEŻNE Sp. z o.o. w Szczecinie, Tadeuszowi R. LUX TAXI Przedsiębiorstwo Transportowe w Szczecinie, AUTO TAXI Sp. z o.o. w Szczecinie, SUPER TAXI Sp. z o.o. w Szczecinie, Stowarzyszeniu TAXI GRANADA w Szczecinie, Zdzisławowi W. GRAND TAXI s.c. w Szczecinie i Dorocie L. GRAND TAXI s.c. w Szczecinie, uznał za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, zawarcie przez te podmioty porozumienia, poprzez ustalenie bezpośrednio i pośrednio ujednoczonych, minimalnych stawek za przejazd taksówką na terenie miasta Szczecina w wysokości: 4 zł 50 gr - start i przejazd pierwszego kilometra, 1 zł 60 gr - za 1 km na I taryfie (w godzinach od 6 do 22), 2 zł 40 gr - za 1 km na II taryfie (w godzinach od 22 do 6), oraz na odstąpieniu od przyznawania rabatów za świadczone usługi, i nakazał zaniechania jej stosowania.

Równocześnie ze stwierdzeniem stosowania praktyki pozwany nałożył kary pieniężne w wysokości: 1. 475 zł na BAŁTYK TAXI, 2. 2.027 zł na EURO-TAXI, 3. 3.385 zł na Zrzeszenie Transportu Prywatnego, 4. 473 zł na Stowarzyszenie Taksówkarzy MAXI-TAXI, 5. 720 zł na TAXI PRAWOBRZEŻNE, 6. 275 zł na Tadeusza R. LUX TAXI Przedsiębiorstwo Transportowe, 7. 2.028 zł na AUTO TAXI, 8. 1.134 zł na SUPER TAXI, 9. 416 zł na Stowarzyszenie TAXI GRANADA, 10. 307 zł na Zdzisława W. GRAND TAXI, 11. 3.271 zł na Dorotę L. GRAND TAXI.

Swoją decyzję pozwany oparł na ustaleniu, że w dniu 11 stycznia 1999 r. Rada Miasta Szczecina podjęła uchwałę Nr V/32/99 w sprawie ustalenia cen urzędowych za przejazd taksówkami osobowymi na obszarze Gminy - Miasta Szczecina. Ustalono w niej, że opłatę początkową w wysokości 4,50 zł - start i przejazd pierwszego kilometra oraz 1,60 zł/km (taryfa I - w granicach administracyjnych Gminy - Miasta Szczecina, w dni powszednie, w godzinach 6:00-22:00), zaś za taryfę II (w granicach administracyjnych Gminy - Miasta Szczecina, w dni powszednie w godzinach 6:00-22:00 oraz w niedziele i święta w ciągu całej doby) obowiązywała opłata wyższa o 50%, od taryfy I - 2,40 zł/km, zaś opłata za 1 godzinę postoju (we wszystkich taryfach) wynosiła 32 zł. Powyższe stawki miały charakter cen maksymalnych.

Ponieważ uchwała, w związku z nowelizacją ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050 ze zm.), przestała obowiązywać, w październiku 2001 r. przygotowano projekt nowej uchwały w sprawie ustalenia cen urzędowych za przejazdy taksówkami. Ostatecznie, po konsultacjach, w dniu 26 kwietnia 2004 r. Rada Miasta Szczecina podjęła uchwałę nr XX1356/04 i ustaliła z dniem 6 lipca 2004 r. ceny urzędowe za przewozy taksówkami na obszarze miasta Szczecina w maksymalnej wysokości, tj.: opłata początkowa - 5,00 zł, Taryfa I - 2,40 zł/km, Taryfa II - 3,60 zł/km, opłata za 1 godzinę postoju - 32,00 zł. Uchwała weszła w życie.

W dniu 17 grudnia 2003 r., na stadionie „Arkonía” w Szczecinie odbyło się zebranie otwarte szczecińskich taksówkarzy, w którym uczestniczyli kierowcy firm radiowych, w trakcie którego przedstawiciele firm (kierowcy) opowiedzieli się za ujednoczeniem stawek za przejazdy i przyjęli następujące uzgodnienia: w grupach radiowych jeździmy bez rabatów; minimalna obowiązująca stawka za przejazd wynosi: 4 zł 50 gr - start i przejazd pierwszego kilometra, 1 zł 60 gr za 1 km na I taryfie, 2 zł 40 gr za 1 km na II taryfie.

Ustalono ponadto, że stawki te obowiązują od dnia 19 grudnia 2003 r.: W sporządzonej notatce ze spotkania, zatytułowanej „Postanowienie Szczecińskich Taksówkarzy” umieszczono także zapis o treści: „Oświadczenie taksówkarzy zostało przedstawione Prezesom, Właścicielom firm i zaakceptowane”. Do notatki sporządzono listę firm, które zobowiązały się do stosowania stawek ustanowionych przez taksówkarzy. Na liście znajduje się 16 podpisów przedstawicieli różnych korporacji taksówkowych, w tym i podpisy przedstawicieli Bałtyk Taxi, Euro Taxi, ZTP, Maxi Taxi, Prawobrzeże Taxi, Lux Taxi, Auto Taxi, Super Taxi, Taxi Granada i Grand Taxi.

Prezes UOKiK ustalił ponadto, że BAŁTYK TAXI nie świadczy bezpośrednio usług przewozowych i nie zatrudnia, ani nie zrzęsa kierowców taksówek. Przedmiotem działania tego przedsiębiorstwa jest sprzedaż taksówkarzom usług informacyjno-dyspozytorskich, która odbywa się na podstawie zawartej umowy o świadczenie usług teleinformatycznych. Kontrahent Spółki zobowiązany jest do zapłaty na rzecz usługodawcy określonego wynagrodzenia oraz do przestrzegania przepisów Regulaminu świadczenia usług teleinformatycznych. Aby otrzymywać zlecenia, każdy kierowca wykupuje co miesiąc usługi radiowe. W grudniu 2003 r. z usług tych korzystało 20 taksówkarzy.

Spółka nie prowadzi systemu dyżurów jazd, a każdy kierowca prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek i sam decyduje kiedy i ile czasu jeździ. Taksówkarze ci występują pod wspólnym logo i korzystają z reklamy w gazecie KONTAKT. Od 1999 r. ceny w korporacji za usługi przewozowe kształtują się na tym samym poziomie, tj. w wysokości uchwalonej przez Radę Miasta Szczecina, w dniu 11 stycznia 1999 r., uchwała Nr V/32/99.

W okresie od 1999 r. do grudnia 2003 r. klienci mogli uzyskać rabat w wysokości od 10 do 20%. Po zebraniu kierowców na stadionie „Arkonია” wszyscy kierowcy zaprzestali udzielania rabatów. Jedynym rabatem jaki pozostał jest darmowy dojazd do klienta.

Mimo iż w kwietniu 2004 r. Rada Miasta Szczecina podwyższyła poziom cen maksymalnych za usługi przewozowe, kierowcy BAŁTYK TAXI nie zmienili wysokości opłat ani zasad polityki rabatowej.

Zrzeszenie Transportu Prywatnego w Szczecinie jest samorządową organizacją zawodową osób świadczących usługi związane z transportem, działającą na podstawie ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o samorządzie zawodowym niektórych podmiotów gospodarczych (Dz. U. Nr 35, poz. 194). Członkami Stowarzyszenia jest 71 taksówkarzy. Od 1999 r. w stowarzyszeniu obowiązują ceny w wysokości ustalonej przez Radę Miasta Szczecina w dniu 11 stycznia 1999 r. O wysokości rabatów decyduje Walne Zebranie Stowarzyszenia. Do dnia 19 grudnia 2003 r. stali klienci i klienci zamawiający taksówki telefonicznie uzyskiwali 30-procentowy rabat. Po tej dacie stosowania powyższych rabatów zaniechano. Utrzymano jedynie darmowy dojazd do klienta oraz rabat za wyjazdy poza granice miasta.

Stowarzyszenie nie prowadzi dyżurów. Taksówkarze działają pod wspólnym logo i oznaczeniem na pojeździe. Prowadzona jest też wspólna reklama w postaci ogłoszeń w Kurierze Szczecińskim i wizytówek dostępnych w Polmozbycie.

Dorota L. prowadzi działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej GRAND TAXI (jej współnikiem jest Zdzisław W.). Spółka zawiera z kierowcami umowy o świadczenie usług, zgodnie z którymi strona umowy (taksówkarz) zleca Spółce świadczenie usług informacyjnych za pomocą urządzeń łączności radiowej, na prawach i zasadach określonych w Regulaminie Pracy Kierowców. Zgodnie z przepisem 1 pkt 2 ww. Regulaminu „Kierowca stosuje taryfę ustaloną przez Radę Miasta Szczecina, zaś ewentualny rabat - w wysokości przyjętej przez walne zgromadzenie kierowców Grand Taxi”. Na koniec grudnia 2003 r. z firmą współpracowało 48 kierowców. Do dnia 18 grudnia 2003 r. obowiązywały stawki opłat: 3,00 zł opłata początkowa, 1,60 zł/km - I Taryfa, 2,40 zł/km - II Taryfa. Do grudnia 2003 r. stosowano rabaty do 30% w zależności od przejechanej odległości. Decyzję o odstąpieniu od przyznawania rabatów kierowcy podjęli na Walnym Zebraniu w grudniu 2003 r.

W kwietniu 2004 r. kierowcy przystąpili do akcji „Bezpieczna taksówka”, co związane było z zobowiązaniem do udzielania rabatów min. 10%. Wszystkie materiały reklamowe finansuje spółka, a pojazdy są oznakowane wspólnym logo. Mimo podwyższenia stawek maksymalnych przez Radę Miasta, opłaty za usługi przewozowe w GRAND TAXI nie zostały zmienione.

W ocenie pozwanego, mimo że przedsiębiorcy, świadczący drogą radiową usługi informacyjno-dyspozytorskie na rzecz taksówkarzy, sami nie wykonują usług przewozowych, to wraz ze współpracującymi z nimi taksówkarzami, tworzą związek przedsiębiorców, w rozumieniu przepisu art. 4 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przemawiają za tym następujące okoliczności:

- Taksówkarze jeżdżący w danej korporacji radiowej tworzą wyodrębnioną, jednoznacznie identyfikowalną na rynku, grupę, realizującą wspólne dla wszystkich jej członków cele i spełniającą określone zadania. Choć podmiot przyjmujący i rozdziałający zlecenia sam nie świadczy przewozów, to je organizuje. Obie usługi realizowane w grupie są więc ze sobą ściśle, funkcjonalnie związane, a byt i interes ekonomiczny organizatora uzależniony jest od współpracy z taksówkarzami.
- W otoczeniu rynkowym, a zwłaszcza przez konsumentów, korporacja postrzegana jest jako jeden podmiot rynkowy, m.in. z uwagi na identyczne oznaczenie pojazdów, jedno logo firmy, ukazujące się reklamy grupy, a nie indywidualnych, współpracujących z nią taksówkarzy, a przede wszystkim nieodczuwalność - z punktu widzenia pasażera - różnicy pomiędzy podmiotem przyjmującym zlecenie a wykonującym zamówiony kurs. Przyjęcie zgłoszenia przewozu i jego wykonanie traktowane jest jako jedna usługa.
- Celem związku nie jest prowadzenie działań ograniczających, ale wzmocnienie pozycji rynkowej grupy i pozyskanie na jej rzecz jak największej ilości klientów.
- Jeżdżący w danej grupie taksówkarze wspólnie decydują zarówno o wysokości cen, jak i o rodzajach i wysokości przyznawanych rabatów. Wspólna reklama, a także konieczność zdobycia zaufania klientów zlecających firmie przewozy, w przekonaniu gwarantowania przez nie niezmiennych jakościowych i cenowych standardów obsługi klienta, determinuje konieczność stosowania jednolitej, w ramach całej grupy, polityki cenowej. Konsument decydujący się na przejazd taksówką nie wybiera określonego taksówkarza, ale dokonuje wyboru danej korporacji i musi mieć pewność, że niezależnie od przewoźnika, należność za kurs ustalona będzie według cennika obowiązującego w grupie taksówkowej, z której usług zdecydował się skorzystać.
- Przynależność do jednej grupy wyklucza uczestnictwo w innym związku o takim charakterze.
- Każda firma ma własną częstotliwość radiową oraz własne oznaczenia. Praktycznie nie jest możliwa sytuacja, aby kierowca w pojeździe np. instalował dwa urządzenia radiowe lub jedno takie urządzenie nastawione było w tym samym czasie na kilka częstotliwości, a co za tym idzie - aby taksówkarz zgłaszający gotowość do pracy mógł przyjmować i wykonywać zlecenia uzyskane od różnych firm dyspozytorskich. Konsekwencją przynależności do korporacji jest bowiem wyłączność na otrzymywanie zleceń drogą radiową tylko z jednego źródła.

Prezes UOKiK ustalił także, że do wszystkich wymienionych wyżej korporacji radiowych należało łącznie 676 taksówkarzy, co w relacji z ilością ogółem 2.627 taksówkarzy uprawnionych do wykonywania transportu drogowego taksówką na terenie Gminy Miasto Szczecin stanowiło 25,7%.

W ocenie pozwanego, ustalenie opłat jednakowej wysokości przy jednoczesnym odstąpieniu od przyznawania rabatów, którego dokonano w dniu 17 grudnia 2003 r. na stadionie „Arkonია” w Szczecinie, skutkowało ograniczeniem konkurencji na lokalnym rynku usług przewozowych wykonywanych taksówkami w Szczecinie. W wyniku zawartego porozumienia konkurencja cenowa pomiędzy powyższymi podmiotami, ograniczona została jedynie do podjętych prób zastąpienia rabatów innymi formami upustów przyznawanych wyłącznie określonym kategoriom odbiorców. Tym samym naruszona została zasada niezależności przedsiębiorców (członków porozumienia) w zakresie samodzielnych decyzji cenowych.

W rezultacie, konsumenci zostali pozbawieni możliwości wyboru tańszego oferenta lub możliwości otrzymania usługi na bardziej korzystnych warunkach. Naruszało to, w ocenie Prezesa UOKiK, zakaz zawarty w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Pozwany, postanowił nałożyć na przedsiębiorców - uczestników przedmiotowego porozumienia - kary pieniężne. Określając ich wysokość na poziomie ok. ...% przychodu uzyskanego przez poszczególnych przedsiębiorców, Prezes UOKiK, oparł się na swojej ocenie stopnia zagrożenia interesu publicznoprawnego w następstwie udowodnionej praktyki, a ich indywidualną skalę ustalił biorąc za podstawę wykazany przez skarżonych przychód, osiągnięty za rok 2003.

Ponadto pozwany uwzględnił kondycję finansową przedsiębiorców, w tym fakt, że większość z nich z tytułu wykonywanej działalności poniosła stratę lub uzyskała nieznaczny zysk.

Od powyższej decyzji, w części dotyczącej nałożonej na nią kary, odwołanie wniosła Dorota L., wnosząc o jej zmianę.

Skarżąca zarzuciła, że pozwany błędnie przyjął jako podstawę wyliczenia kary cały jej przychód, a nie tylko związany ze spółką GRAND TAXI. W rezultacie, do podstawy obliczenia kary przyjęto także przychody, które skarżąca uzyskuje z wynajmu pokoi.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Rozpoznając odwołanie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 104 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 101-103, uwzględnia w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy. Nadto, w zakresie kar nakładanych za naruszenie art. 5 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, należy uwzględnić przesłanki wynikające z art. 103a tej ustawy.

Zaskarżona decyzja nie zawiera w uzasadnieniu wyjaśnienia powyższych okoliczności w stosunku do każdego z ukaranych podmiotów. Z jej treści wynika jedynie, że kara została wymierzona w wysokości ...% maksymalnego jej wymiaru, co oznacza, że faktycznym kryterium różnicującym jej wymiar w stosunku do poszczególnych członków niedozwolonego porozumienia był osiągany przez poszczególnych przedsiębiorców przychód. Takie rozstrzygnięcie należy uznać za niedopuszczalne. Wysokość osiąganego przez przedsiębiorcę przychodu stanowi wyłącznie przesłankę określenia górnego wymiaru kary. Oznacza to, że kara nie może być wyższa od 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nawet jeśli inne przesłanki wskazywałyby na potrzebę wymierzenia kary w wyższej wysokości.

Faktyczna wysokość kary musi być, w pierwszym rzędzie, odzwierciedleniem winy, z jaką związane jest naruszenie zakazu (szerzej: M. Król-Bogomilska „Kary pieniężne w prawie antymonopolowym”, Warszawa 2001 s. 90). Ponadto, kara powinna odzwierciedlać stopień naruszenia interesu publicznego (por. op. cit. s. 93). Wynika to z treści art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, który zawiera ogólną dyrektywę stosowania ustawy w interesie publicznym. Nie pozostawia to wątpliwości, że interes publiczny stanowi jedną z głównych przesłanek tak nałożenia kary, jak i jej wysokości. W tym też zakresie Prezes UOKiK powinien dokonać ustaleń.

Zdaniem Sądu, wśród okoliczności, stosownie do art. 104 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przy wymiarze kary, należy także uwzględnić skutki naruszenia ustawy oraz osiągnięte korzyści.

Przepis art. 103a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, odnoszący się do kar pieniężnych nakładanych za naruszenie art. 5 ust. 1 tej ustawy, stanowi dodatkowo, że przy ich wymiarze należy uwzględniać rolę poszczególnych podmiotów w porozumieniu (czy był inicjatorem czy biernym uczestnikiem), ewentualny fakt zaprzestania uczestnictwa w porozumieniu, a także zachowanie się ich w trakcie postępowania antymonopolowego. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie zawiera żadnych ustaleń w tym zakresie. Brak uzasadnienia czyni w tej części decyzję wadliwą, co skutkuje jej uchyleniem (por. Stanisław Gronowski „Ustawa antymonopolowa Komentarz, Warszawa 1996, s. 229).

Dodatkowo należy podnieść, że skoro nie wskazano żadnych okoliczności świadczących o innej roli w porozumieniu powódki niż jej współnika, ani też osiągania z tego tytułu wyższych korzyści, to fakt osiągania wyższych dochodów nie uzasadnia zróżnicowania kary w stopniu tak znacznym. Wprawdzie, w związku z różnymi dochodami, wymiar kary będzie stanowił różną dolegliwość dla każdego z nich, to jednak oparcie się wyłącznie na matematycznej proporcji nie uwzględnia dostatecznie wskazanych wyżej przesłanek wymiaru kary.

Z tych względów decyzję należało w zaskarżonej części uchylić na podstawie art. 479^{31a} §3 Kpc.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu (art. 98 Kc). [...]

49

Wykaz wyroków Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, doreczonych w miesiącach: kwiecień, maj, czerwiec 2006 r.

1. Wyrok z dnia 15.03.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 27/05) w sprawie z odwołania Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w Katowicach przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
2. Wyrok z dnia 23.03.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 115/04) w sprawie z odwołania Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Kielcach przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
3. Wyrok z dnia 23.03.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 130/04) w sprawie z odwołania Novoterm Sp. z o.o. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
4. Wyrok z dnia 27.03.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 122/04) w sprawie z odwołania Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Lublinie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
5. Wyrok z dnia 29.03.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 86/04) w sprawie z odwołania Hand-Prod Sp. z o.o. w Warszawie i Roche Polska Sp. z o.o. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
6. Wyrok z dnia 3.04.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 5/05) w sprawie z odwołania Zakładu Energetycznego Warszawa Teren S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
7. Wyrok z dnia 6.04.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 124/04) w sprawie z odwołania Zakładu Energetycznego Warszawa Teren S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
8. Wyrok z dnia 10.04.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 88/04) w sprawie z odwołania Kolportaż Prasy Rolkon Sp. z o.o. w Poznaniu oraz Ruch S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (publ. - poz. 44 w niniejszym nr Dziennika).
9. Wyrok z dnia 10.04.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 90/04) w sprawie z odwołania FRANPRESS Sp. z o.o. we Wrocławiu oraz Ruch S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
10. Wyrok z dnia 10.04.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 89/05) w sprawie z odwołania Carston Polska Sp. z o.o. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
11. Wyrok z dnia 19.04.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 126/04) w sprawie z odwołania Szpitala Uniwersyteckiego im. dr A. Jurasza w Bydgoszczy przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (publ. - poz. 45 w niniejszym nr Dziennika).
12. Wyrok z dnia 26.04.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 101/04) w sprawie z odwołania Telekomunikacji Polskiej S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (publ. - poz. 46 w niniejszym nr Dziennika).

13. Wyrok z dnia 27.04.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 3/05) w sprawie z odwołania Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej S.A. w Dąbrowie Górniczej przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
14. Wyrok z dnia 4.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 119/04) w sprawie z odwołania Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (publ. - poz. 47 w niniejszym nr Dziennika).
15. Wyrok z dnia 10.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 8/05) w sprawie z odwołania Konińskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w Koninie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
16. Wyrok z dnia 10.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 13/05) w sprawie z odwołania Radio-Taxi 919 PUH „BUŻ & BUŻ” w Rzeszowie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
17. Wyrok z dnia 24.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 70/04) w sprawie z odwołania Gminy Miasto Katowice przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
18. Wyrok z dnia 24.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 14/05) w sprawie z odwołania Zrzeszenia Transportu Prywatnego w Szczecinie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
19. Wyrok z dnia 24.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 16/05) w sprawie z odwołania Bałtyk Taxi Sp. z o.o. w Szczecinie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
20. Wyrok z dnia 24.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 17/05) w sprawie z odwołania Doroty L. GRAND TAXI w Szczecinie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (publ. - poz. 48 w niniejszym nr Dziennika).
21. Wyrok z dnia 25.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 25/05) w sprawie z odwołania Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Gąbinie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
22. Wyrok z dnia 25.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 39/05) w sprawie z odwołania AGRO-Man Sp. z o.o. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
23. Wyrok z dnia 25.05.2006 r. (Sygn. akt XVII Ama 44/05) w sprawie z odwołania Media Markt Polska Sp. z o.o. w Rzeszowie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

50**Wykaz wyroków Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
doręczonych w miesiącach: kwiecień, maj, czerwiec 2006 r.**

1. Wyrok z dnia 8.03.2006 r. (Sygn. akt VI ACa 952/05) w sprawie z odwołania Katowickich Zakładów Wytwarzania Metalowych S.A. w Siemianowicach Śląskich przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
2. Wyrok z dnia 14.03.2006 r. (Sygn. akt VI ACa 769/05) w sprawie z odwołania Telekomunikacji Polskiej S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
3. Wyrok z dnia 28.03.2006 r. (Sygn. akt VI ACa 1027/05) w sprawie z odwołania J.W. Construction Holding S.A. w Ząbkach przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
4. Wyrok z dnia 28.03.2006 r. (Sygn. akt VI ACa 1190/05) w sprawie z odwołania Miasta Ostrołęka przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
5. Wyrok z dnia 5.04.2006 r. (Sygn. akt VI ACa 1033/05) w sprawie z odwołania Oficyny Wydawniczej Wielkopolski Sp. z o.o. w Poznaniu przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
6. Wyrok z dnia 5.04.2006 r. (Sygn. akt VI ACa 1034/05) w sprawie z odwołania Miejskiego Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Olsztynie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
7. Wyrok z dnia 6.04.2006 r. (Sygn. akt VI ACa 94/05) w sprawie z odwołania Kolei Gondolowej Jaworzyna Krynica S.A. w Krynicy przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
8. Wyrok z dnia 26.04.2006 r. (Sygn. akt VI ACa 1220/05) w sprawie z odwołania GE Money Bank S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Wydawca: Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Redakcja: Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Departament Prawny i Orzecznictwa Europejskiego
Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, tel. 55 60 138, 826 39 60

Skład, druk: Agencja Reklamowa "Business Image" ul. Mokra 23/23, 03-526 Warszawa, tel. 669-39-82

Rozpowszechnianie: Gospodarstwo Pomocnicze Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, tel. 826-91-92

Dzienniki Urzędowe Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów można nabywać w Gospodarstwie Pomocniczym Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, tel. 826-91-92

Dzienniki Urzędowe Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyłożone są do powszechnego wglądu w Gospodarstwie Pomocniczym Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, tel. 826-91-92

Tłoczono z polecenia Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Agencji Reklamowej "Business Image"
ul. Mokra 23/23, 03-526 Warszawa, tel. 669 39 82
